

אילו של יצהק

שבת	18:08	16:52	כניסת	ש"ו אדר א'
ירושלים	18:10	17:13	שבת	ה'תשפ"ד
ת"א	18:09	17:02	חגיגה	ת"א
חיפה	18:10	17:14	באר שבע	ת"א

פרשת "תצוה"

פרשת "תצוה" פותחת בציווי הבא: **"וְאַתָּה תְּצַוֶּה אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ שְׁמֹן זֵית זָךְ כְּתִית--לְמָאֹר: לְהַעֲלֹת נֵר, תָּמִיד."** (כ"ז, כ')

טעמים רבים מובאים במפרשי התורה, על הסיבה, שלא מוזכר שמו של משה רבנו בפרשה זו (הרי במודע שינה הכתוב ואמר "וְאַתָּה תְּצַוֶּה" ולא כתב "וידבר ה' אל משה" כדרך שכתוב בכל התורה).

ספר **פענח רזא** מביא טעם לפי דברי חז"ל (זבחים קב) על דברי הכתוב (שמות ד. יד), אחרי שאמר הקב"ה למשה שילך לפרעה ויתריע בעדו, סרב משה רבנו בטענת: "שלח נא ביד תשלח" – מסביר רש"י שהתכוון משה לומר: "שלח ביד מי שאתה רגיל לשלוח והוא אהרן", מיד כתוב: "ויחר אף ה' במשה ויאמר, הלא אהרן אחיך הלוי ידעתי כי דבר ידבר". אמר ר' יוסי: "הלא אהרן אחיך הלוי" – שהיה צריך להיות לוי ולא כהן, והכהונה הייתה אמורה לצאת ממך, מעתה לא יהיה כן, אלא הוא יהיה כהן ואתה לוי. ולכן כאשר בפרשה זו כשמדובר על העניינים ששייך לכהן, כגון: בגדי כהונה וכו', אין זה מן הכבוד שיוזכר שמו של משה רבנו כדי שלא לביישו.

ואילו בעל הטורים אומר בתחילת פרשתו: משום שבעת שביקש משה רבינו מהקב"ה למחול לבני ישראל על מעשה העגל, נקט בלשון זה: "ואם לאו, מחני נא מספרך אשר כתבת", "וקללת חכם אפילו שבאה על תנאי, (שהרי משה אמר "ואם לאו" – "ואם אינך מוחל") מתקיימת ובאה", ולכן לא מוזכר שמו, משום אותו "תנאי".

שאל בעל **הקדושת ציון** מבאבוב ז"ע: לפי דברי בעל הטורים הנ"ל, אינו מובן מדוע בפרשה זו אינו מוזכר משה רבנו, הרי הפסוק שאמר משה "מחני נא" כתוב להלן בפרשת כי תשא ולמה הקדים הפרענות לבוא ומצא כאן את מקומו לא לזכור בפרשה הזו? ומתיר: כי אדרבא התורה חסה על כבודו של משה, משום שנגזר עליו שלא יזכר שמו באחת מפרשיות התורה, אם כן מן הראוי היה שמיד בפרשת ויקהל לא יזכר שמו, רק מחמת כבודו של משה נדחה הענין כשי עדיין כפי מקום שיחול העונש אחרי כן, וכן נדחה מפרשה לפרשה עד שחזרה חלילה כל התורה, ובהגיע תור פרשת תצוה שהיא פרשה אחרונה לפרשת כי תשא ואין מקום לדחות יותר, נעלם שמו בפרשה הזו. והגם שנראה שהוא מוקדם, אינו כך, כי אם מאוחר בתכלית האיחור.

הגר"א מוילנא ז"ע מביא גם הוא טעם לדבר ואומר: יום פטירתו של משה רבנו, שהוא ב' אדר, חל ברוב השנים בפרשת תצוה, לכן בכל הפרשה כולה לא מוזכר את שמו, רמז להסתלקותו בשבוע שבו קוראים פרשה זו. אולם, מוסיף ומציין הגר"א, כי אף ששמו של משה רבנו לא מוזכר בפירוש, מוזכר הוא ברמז: כי מנין הפסוקים בפרשת תצוה הוא "מאה ואחד". ואם נכתוב את אותיות שמו של משה רבינו במלואם: **מ"ם ש"י"ן ה"א**, ונוריד את האותיות הראשונות "משה", ישארו האותיות הפנימיות: **מ, ל, נ, א**, אשר הם בגימטריא "מאה ואחד", כמנין הפסוקים בפרשה, לומר לך שבפנימיות הפרשה נמצא משה בכל עת...

"שמן זית זך"

שואלים חז"ל: מדוע דווקא נצטווה משה להדליק את המנורה בשמן זית? ועונים, שישראל נמשלו לשמן זית כנאמר בירמיהו: **"זֵית רַעַן יִפֶּה פְּרִי-תֹאֵר, קָרָא ה' שְׁמֵךְ"** (י"א, ט"ז) וממשיך ושואל המדרש (שמות רבה ל"ו, א'): וכי ישראל נמשלו לזית בלבד? הרי הם נמשלו לכל מני אילנות נאים ומשובחים, ומה ראה ירמיה למשול אבותינו דווקא בזית?

ועונה המדרש, שכונת ירמיהו היא, שכל המשקים מתערבים זה בזה, והשמן אינו מתערב, אלא עומד, כך ישראל אינם מתערבים עם הגויים. דבר אחר: כל המשקים אדם מערב בהם, ואינו יודע אי זה תחתון, ואי זה עליון, אבל השמן אפילו אתה מערב בכל המשקים שבעולם, הוא נתון למעלה מהם. כך ישראל בשעה שהם עושים רצונו של מקום, ניצבים למעלה מהגויים, שנאמר (דברים כ"ח, א') **"וְהָיָה, אִם-שָׁמוֹעַ תִּשְׁמַע בְּקוֹל ה' אֱלֹקֶיךָ, לְשָׁמֵר לְעֻשׂוֹת אֶת-כָּל-מִצְוֹתָיו, אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוֶּךָ הַיּוֹם--וַיִּתְּנֶךָ ה' אֱלֹקֶיךָ, עֲלֶיךָ, עַל-כֵּן גִּוֵּי הָאָרֶץ."**

"כתיב ללמאור"

וכתב רש"י: כתיב ללמאור - ולא כתיב למנחות" ומובא בשם האדמו"ר רבי יחיאל מאלכסנדר זצ"ל, לרמוז מהלכה זו גם לכלל היסודי האמור לענין חינוך בכלל ולענין תוכחה בפרט, שכאשר באים להוכיח ולהדריך את הזולת, יש להיזהר לעשות זאת בנועם, ברכות ובאופן מכובד, כי רק בכך תושג המטרה. זהו שאמרו: "כתיב" - כאשר מוכיח האדם את הזולת ומבקש לכתת את לבו, יכוון את אופן התוכחה "למאור" - כדי להורות ולהאיר לפניו את הדרך הישרה. "ולא למנחות" - אבל לא כדי להנחיתו ולהשפילו.

"להעלות נר, תמיד"

מסופר על רבי פינחס מקאריץ זיע"א, ששלח את תלמידיו לאסוף מעות לצדקה וצירף בידם רשימת נדיבים שאליהם ילכו.

פעם בהגיעם לבית אחד הנדיבים, מצאו את עקרת הבית יושבת ובוכה, לתמיהתם סיפרה להם שלפני זמן הפלג בעלה בספינה לדאנציג, הספינה טבעה ועקבותיו נעלמו, ומאז היא יושבת גלמודה ועגונה.

כשחזרו התלמידים סיפרו לרבים את דברי האשה, נענה הרה"ק מקאריץ: לא יתכן שארשום בפנקס הנדיבים אדם שאינו בין החיים. לימים הגיעה אותה עגונה אל רבי פינחס ובכתה לפניו שימצא לה היתר להינשא, אמר לה: אם נתנו לי מן השמים לרשום את בעלך בפנקסי, הרי הוא בין החיים, וציוה עליה לשוב כעבור שבעת ימים.

כששבה אליו, אמר לה: היום, כשיצאת מן הבית חזר בעלך בשלום. כשטבעה הספינה נודמנה לבעלך חבית של שמן שצפה על פני המים והחזיק בה עד שעלה לחוף בקצהו של יער אחד, זמן רב לא מצא את הדרך העירה, עד שראה שתי יונים מעופפות והלך בעקבותיהן. חבית שמן זו נודמנה לו מן השמים בזכות שהחזיק את "נר התמיד" שדלק בבית הכנסת בעירו. דמעות גיל עלו בעיני האשה, וכשחזרה לביתה, מצאה את בעלה שסיפר לה בדיוק את אותו הסיפור, ששמעה קודם לכן מהרה"ק רבי פינחס מקאריץ זיע"א.

הוראה זאת להדליק שמן זית זך בנרות המנורה, היא הראשונה בעבודת המשכן עליה מורה התורה, עוד לפני אזכור הקורבנות הבאים מן החי, או קורבן המנחה הבא מן הצומח.

שלהבת נר התמיד, לוחשת דברים חשובים באוזנו של היחיד בישראל. ואכן, נר התמיד שהיה הכהן הגדול מעלה במנורה שבמקדש הוא גם סמל לתורה, שנאמר: **"כִּי נֵר מְצִיָּה, וְתוֹרָה אֹר"**... (משלי ו' כ"ג), ובגמרא במסכת סוטה (כ"א) דרשו חז"ל שהתורה נמשלה לאור, לומר לך מה האור מגן על העולם אף התורה מגנה על העולם.

ומוסיף על כך בעל **"בית ישראל" ממטרסדורף** ז"ע על פי מה שכתב החיד"א ז"ע בספרו "שמחת הרגל", שעל ידי שאנו הוגים בתורת משה, אנו ניצולים מגזירת שמד, שכן יש בשם "משה" תוספת אות על "שמד".

זאת ועוד: הנר המאיר לאדם, בכוחו לגרש אפלה רבה ולסייע לאדם למצוא את דרכו. מי שעומד באפלה ונר בידו: ראה אבן - ולא נכשל, ראה בור - ולא נפל. כך גם נר תורתנו: "שאם עוסקים בה, מאירה בכל מקום". **היא מעניקה כיוון לאדם במבוכת החיים היא המאירה לו בשבילי עולם אפלים, לכל יכשל, כי מצות ה' ברה מאירת עיניים, והתורה כאור ללומדיה, והכסיל בחשך הולך.**

פרשת השבוע ממשיכה בהנחיות לקראת המבצע הגדול של הקמת המשכן שהחלה בפרשה הקודמת. עיקר הפרשה עוסקת במונח ההוראות להכנת בגדי הכהונה, באופן לבישתם ובצורת הקדשת הכהנים למלאכת הקודש.

בבגדי הכהונה יש הרבה מעבר לפאר חיצוני. בפנימיותם מכילים בגדים אלו עניינים רמים המקדשים את הכהנים ומכשירים אותם לעבודת המקדש.

הכהן לא משרת עבור עצמו, כחלק ממסע רוחני של עצמו, אלא כגשר בין ה' לישראל. כאשר הכהן הגדול לובש את בגדיו ומשרת לפני ה', הוא מרומם את ישראל, מכפר על חטאיהם ומתקן ומחזק את הקשר בין ישראל לבין אביהם שבשמים.

בגדי ששי' שעטנו: איסור - או מצוה?

בתורה קיים איסור לאו: **"לֹא תִלְבַּשׁ שְׁעִטָּנוּ צִמְר וּפְשָׁתִים יַחְדָּו."** זאת, מחד גיסא. מאידך גיסא, לקיום מצות העבודה במקדש, מצווים הכהנים ללבוש דווקא 'בגדי ששי', וכן חושן ואפוד שכולם בגדי שעטנו, ואם לאו - עבודתם פסולה - הא כיצד?

מצאנו במדרש תנחומא (בראשית סימן ט) הסבר וטעם למצוה: מדוע נאסר על ישראל ללבוש שעטנו? ותשובת חז"ל: "ויבא קין מפרי האדמה: מה הביא...? רבנן אמרו: זרע פשתן היה! 'והבל הביא גם הוא מבכורות צאנו [גם הוא] - לרבות קרבן מן הצמר] ומחלביהו'. לפיכך [כיון שכתוצאה מהקרבנות קרבן זה נהרג הבל] נאסר צמר ופשתים [יחד]... אמר הקב"ה: אינו דין שיתערב מנחת החוטא [קין] עם מנחת זכאי [הבל] לפיכך נאסר".

טעם זה לאיסור נאמר באשר ללבושו של אדם בבית ובשדה, שכן, הכל מצביעים עליו ואומרים: הרי לך אדם המתהדר בבגד בו מעורב צמר בפשתים שהביאו רצח ומוות ולשם! לא כן באשר למקדש, שיעודו להביא תיקון לעולם. שם להיפך! הכהן לובש לעבודתו דווקא בגד שעטנו, ובמעשה זה עצמו מביא שלום לעולם. שכן, זה אחד מתפקידיו של הכהן להביא שלום בין איש לרעהו - כמובא במסכת דרך ארץ (פרק השלום):

"גדול הוא השלום! שהרי אהרן הכהן לא נשתבח אלא בשביל השלום, שהיה אוהב שלום ורודף שלום, ומקדים שלום ומשיב שלום... וכשהיה רואה שני בני אדם שונאים זה את זה, הולך אצל אחד מהם ואומר לו: למה אתה שונא לפלוני! - כבר בא [האיש] אלי לביתי ונשתטח לפני ואמר לי: חטאתי לפלוני, לך ופייס עלי. ומניח לזה והולך אצל השני... והיה משים שלום ואהבה ורעות בין אדם לחברו... גדול השלום... שברכת כהנים חותמה בשלום... ושמו של הקדוש ברוך הוא נקרא 'שלום'... אף המזבח הבנוי לקרבנות ולכפרה נקרא 'שלום', שנאמר: 'ויבן שם גִּדְעוֹן מִזְבֵּחַ לַיהוָה ויקרא לו: ה' שלום'. עוד אמרו: 'מצינו שוויטר הקדוש ברוך הוא על שמו שנתבט קדושה שימחה על המים [בעזרת שבמקדש] כדי להטיל שלום בין איש לאשתו'. לאור האמור, מובן מדוע נצטוו הכהנים ללבוש צמר ופשתים יחדיו, זאת, כדי שבעבודתם במקדש יתוקן הרצח הראשון בעולם ויביאו שלום בין איש לרעהו, ויתוקן העולם במלכות שדי.

סיפור זה התרחש בירושלים של מעלה לפני מאה שנה ויותר, מאירקה שטיינר הרוקח היה יהודי מוכר בירושלים, רבות מן הישישות בירושלים היו מזכירות את שמו בסילודין (בפחד וברעדה), כאשר אינן שוכחות להצמיד לו את התואר 'פרופ' מדיציני'. ולא היה כל פלא בכך, בגלל המחסור ברופאים ובעטיין של המחלות שהשתוללו בירושלים של הימים ההם, שנות תר"ס ותר"ץ ניתן היה לקנות בקלות תואר זה על ידי האבקות והמשחות שהעניק מאירקה למשפחות וילדיהן ביד רחבה תמורת פרוטות שחוקות. מי היה מאירקה זה? למעשה לא היה לו כל שיע ושיח בהרבת תרופות וקל וחומר ברפואה, אלא מאי, מוצאו היה מקייב שברוסיה, ועל פי חוקי המדינה שם, הוכרח ללמוד בילדותו בבית הספר הנכרי, ומתוך כך ידע את השפה הרוסית על בוריה. בהגיעו עם בתו לירושלים עיה"ק, התחיל מבקר בספרייה הרוסית שהוקמה אז מחוץ לחומה, שאל שם כמה ספרי רפואה זולים על המחלות המצויות, נזלת האף, דלקת עיניים ואזניים, טחורים ונקבי שיניים, תרגם לאידיש שפת אם, והדפיסם בעלונים. נשי ירושלים שנתו את דבריו בצמא, ובכך קנה לו את הדוקטורט ואת הפרופסוריה גם יחד, וביסס לו פרנסה קטנה.

מאירקה הגיע לירושלים יחיד מכל בית אביו ברוסיה, אשר ידעו כל ימיהם חולי ומחסור. עשרה ילדים נולדו לו בירושלים, איתרע מזלו ומתוך עיסוקיו הרפואיים, פגע באברך ירושלמי חשוב בר אבהן ובר אוריין, והלה בצר לו הוריד דמעות עשר חמות, ומאז החלה מדת הדין פוגעת במשפחתו של הרוקח, וגם הוא עצמו שנתתקה ידו, עד ששוב לא היה מסוגל לתרגם את ספרי הרפואה הרוסיים, ולא להוציא את עלונו המדיציני. מאירקה התחיל מבין שדבר מזה קרה פה, הוא פשפש במעשיו, הרבה בתעניות ובצדקה, אך ללא הועיל, הישועה לא הגיעתו. או אז החל רץ לחכמי ירושלים ואין פותר, רק אחרי כשלוש שנים של יסורי איוב אשר פקדו אותו ואת משפחתו, רמו לו אחד מחכמי עיר הקודש את סיבת מקור צרותיו, היה זה מי שהיה אחר כך רבה של ירושלים הרה"ק רבי יוסף חיים זוננפלד זיע"א, אשר חם לבו קרבו למראה צרותיו של הרוקח המדומה, מי יודע, סח לו פעם רבי חיים, אילו עיניים הורידו על ידך דמעות. רבי חיים המשיך לפרש לו, חז"ל אמרו 'שערי דמעות לא ננעלו' גם תשובה ומעשים טובים אינם מכפרים על עבירות שבין אדם לחברו עד שירצה את חברו. מאירקה שישוריו הספיקו להפכו לאדם רציני, שמע את דברי הרב בכפיפת ראש, ואילו רבי חיים שם ידו על כתפו ומנסה לנחמו:

איתא בספרים הקדושים שבין אדם לחברו אין הקב"ה ממתין לאדם עד לאחר מותו והוא משלם על כך בעולם הזה אולי ייזכר רבי מאירקה, מנמיד רבי חיים את קולו, אם פגע פעם במישהו, אולי יהודי אשר יומו תקף עליו היזיל על ידו דמעות. ורבי חיים מסיים את דבריו בגניחה ארוכה, ויצילנו מן השעות הרעות. כמוכה הלם נזכר הרוקח בצערו של האברך לפני כשלוש שנים, שבור ורצוף סיפר לרב כל אותו מעשה, ורבי חיים האץ בו לילך מיד לביתו של האברך ולרצותו. כחץ מקשת רץ מאירקה לביתו של האברך, כאשר רבי חיים קורא אחריו: מאירקה אמנם אחרת הרבה, אבל טוב מאוחר מלא כלום. רך לבב היה האברך, והוא סלח לו על אתר, מאירקה גם הציע לאברך שיקבל ממנו סכום כספי גדול כפיצוי על הצער אשר גרם לו, (עלונים הרפואיים ותורפותיו הכניסו למאירקה כל השנים כספים רבים) אך האברך סירב לקבלם, דבר אחד ביקש האברך ממאירקה, אנא יעלה דבר זה על הכתב, למען ידעו הדורות הבאים כמה חמור הוא צערו של יהודי, ומה גדול כוחן של עשר דמעות. כשבויעים עברו, ומאירקה רץ שוב לבתי מחסה לביתו שלרבי חיים, אך הפעם בשורה של שמחה היתה עמו, אמנם הוא איחר את המועד כפי שאמר לו הרב, אך עוד הספיק להציל דבר מה. לשמע דבריו של מאירקה, אמר לו רבי חיים. חייב אתה תודה להשי"ת, על שהדריכנו בדרך הישר כדי להוציאך מן המיצר ברגע האחרון ממש, הרב פתח מיד את מגירת שולחנו, קרע דף מתוך פנקסו, טבל את קסתו בדיו ורשם לרוקח סדר הודיה להשי"ת על חסדיו ופתיחתו של רבי יוסף חיים זוננפלד מילה במילה:

ינדור נדר לה', שילמד מס' כריתות, ויתחיל מיד ללמוד אם אפשר לו, ואם לאו ינדור בזה"ל: הריני נודר אם יזכני הרופא הנאמן שהיא דעתי ומחשבותי צלולה, אלמד מסכת כריתות, וגם יפריש קרבן תודה, היינו מעות שוויו של כבש או גדי, ויחלק אותו מיד לעניים בני תורה, ויאמר פרשת תודה ומשנת תודה ואיזה ומקומן ויהי רצון... ויכתוב אותו היום שנעשה לו נס, ויקבל עליו ועל זרעו בכל שנת ושנה שיעשה יו"ט באותו היום, ואסיים בכל טוב וברפואה שלמה, ויחדש ה' את נעוריו בבריאות הנפש ובריאות הגוף אמן. הפעם היה כנראה בידי הרוקח המדומה מרשם תרופות מקורי, מאירקה שטיינר קיבל עליו את הדין באהבה.

"וְעֵשֶׂית מִזְבֵּחַ, מִקֶּטֶר קִטְרֶת; עֲצֵי שִׁטִּים, תַּעֲשֶׂה אֹתוֹ. אֲמָה אָרְפוֹ וְאֲמָה רָחֲבוֹ, רְבִיעַ יִהְיֶה, וְאֲמִיתִים, קָמִיתוּ; מִמֶּנּוּ, קָרְנֵיתוּ. וְצִפִּית אֹתוֹ זָהָב טָהוֹר, אֶת-גִּגְוֹ וְאֶת-קִירְתֵּיו סָבִיב-וְאֶת-קָרְנֵיתוּ; וְעֵשֶׂית לוֹ זָרְזָבִיב." (ל, א-ג)

"שלושה כתרים הם", אמרו חז"ל, "כתר תורה, כתר כהונה וכתר מלכות". ובגמרא (יומא עב): למדו מפרשתנו: הזר שעל מזבח הזהב – כתר כהונה הוא, זכה אהרן ונטלו. הזר שעל שולחן לחם הפנים – סימן לעושר המלכים, כתר מלכות הוא, זכה דוד ונטלו. הזר שעל ארון הברית – כתר תורה הוא: "כל הרוצה יבוא ויקח".

מה ענינם של כתרים אלו? בספר "ארון הברית" כתוב שהמדובר בכתרים ורחניים, קרני אורה מופלאות, וסיפר את הסיפור הבא:

בעיר איזמיר הייתה צדקת אחת, ישישה ושמה שרה, שהייתה מחזרת על משענתה על פתחי נדיבים, אוספת תרומות ומחלקת אותן לנצרכים וניזקקים. הכל הכירו את האלמנה הצדקת, והעניקו לה ביד נדיבה. יום אחד, פגע בה נוכרי מתושבי המקום. ביקש להתקלס בה, ועשה עצמו כמבקש לתת לה נדבה. עצרה, ופשטה ידה. מיד גחן, הרים חופן אבני חצץ ונתן בידה. לא כעסה, אף חייכה, ואמרה לו: "נתת לי אבנים כצדקה – הריני מברכת אותך שכאשר תפשוט אתה יד, יתנו לך היהודים מעות, ולא אבנים". חוורו פניו, וקיללה. אבל היא אמרה בנועם: "יכולה הייתי להשיב בקללה, אבל הואיל ועתיד אתה להיות ליהודי צדיק, הריני מבליגה".

חרק שיניו והמשיך בדרך. מאותו היום, שלטה מארה בעסקיו והלכו הלך וחסור. עד שכעבור חמש שנים איבד כל הונו ונאלץ לחזור לפתחים לבקש אוכל להחיות נפשו. בני עמו קפצו ידם, ויום חמישי אחד מצא המון עניים יהודים משתרכים בתור ארוך. שאל לפרש הדבר, ואמרו לו שגבאי הצדקה מחלק לכל העניים מצרכי שבת ביד נדיבה. תמה ועמד בתור. הגיע אל הגבאי וביקש לחם להחיות נפשו.

אמר לו הגבאי: "איני רשאי לתת מקצבת העניים, אבל אתן לך מכיסי...". שם העני לביתו ופרך חשבון נפשו: אם זה היחס של היהודים לעניים, לעומת הניכור של בני עמו לאביוניהם – כדאי להתגייר. בא לפני הרב, וביקשו שיאות להכניסו תחת כנפי השכינה. סירב הרב, כי היה הדבר אסור באיסור חמור בחוקי המדינה. בתוך כך, נכנסה שרה הישישה, כדי למסור לידי הרב את הכסף שאספה. כשראתה אותו, אמרה: "ברוך השם, הגיעה עת נבואתי להתגשם". אמר: "כן, אבל הרב מעכב". אמרה אל הרב: "גייירוהו, כי ברכה בו!"

שמע לקולה וגייירו, ומסר לו רב שילמדו תורה. שנתיים שקד על תלמודו, ועשה חיל בידענותיו. כעבור שנתיים יצא מחוץ לעיר, ומצא אוצר טמון. כד מלא דינרי זהב. נסע לעיר קושטא, ובכסף שמצא פתח בית מסחר לאריגים. פעם מכר לסוחר אלף אמות בד משי, וקיבל מחירן. כעבור שעה החזיר הסוחר את הסחורה, וטען שחסרו בה חמישים אמות. תבע את כספו, וזימן את הגר לדין בפני רבה של קושטא, הגאון הקדוש רבנו אליהו מזרחי זצ"ל. כשהגר נכנס לבית הדין, קם הרב בחרדה וכיבדו כבוד גדול.

קרא התובע: "רבי, אדם זה רימני בחמישים אמה בד!" מיד שלח הרב את שוטרי בין הדין לחנותו של התובע, ומצאו בה את האריג שגזר לפני שהחזיר את גליל המשי, חמישים אמה... קנסו הרב ושלחו בנזיפה. הכניס הרב את גר הצדק לחדר פנימי ואמר לו: "רואה אני כתר אורה מתנוסס על ראשך – אמור לי מה מעשיך!" פתח וסיפר, כי גר צדק הוא, וכל מעשיו באמונה. ומרבה הוא לתן צדקה, כי כל מעשה גיורו התגלגל בגין צדקתה של אותה אלמנה, ומעשי הצדקה של הקהילה עם עֵצְיָהּ. קרבו הרב וכבדו לעין כל, והיה לאחד מנכבדי הקהילה, ראש וראשון לכל דבר שבקדושה ובצדקה.

מובן, שכתר זה וכתרים אלו לא ככתרי מלכים הם, שמונחים על הראש. כתרים אלו כאן, "עטרותיהם בראשיהם", כביכול חלק מן הראש הם, שייכים לאדם במהותו! כי בן תורה, הרי כתר התורה הוא מעצמותו! בעל צדקה – הצדקה חלק מישותו! וכך ויש לבחון את עצמנו, איזה כתר בראשנו? מה גדלו – וכמה חזק קשור הוא בראשנו?